

Wandelroute Planken Wambuis

Wandelen door een afwisselend
en wildrijk natuurgebied

Ontdek de prachtige Veluwe. Je wandelt langs heide, stuifzand, gras- en bouwland en door bossen. Deze wandelroute laat je prachtige plekjes zien in dit schitterende natuurgebied.

Wandelafstand

8 km

Start- en eindpunt

Parkeerplaats OudReemst Otterlo
Harderwijkerweg 1A, 6731 ST, Otterlo

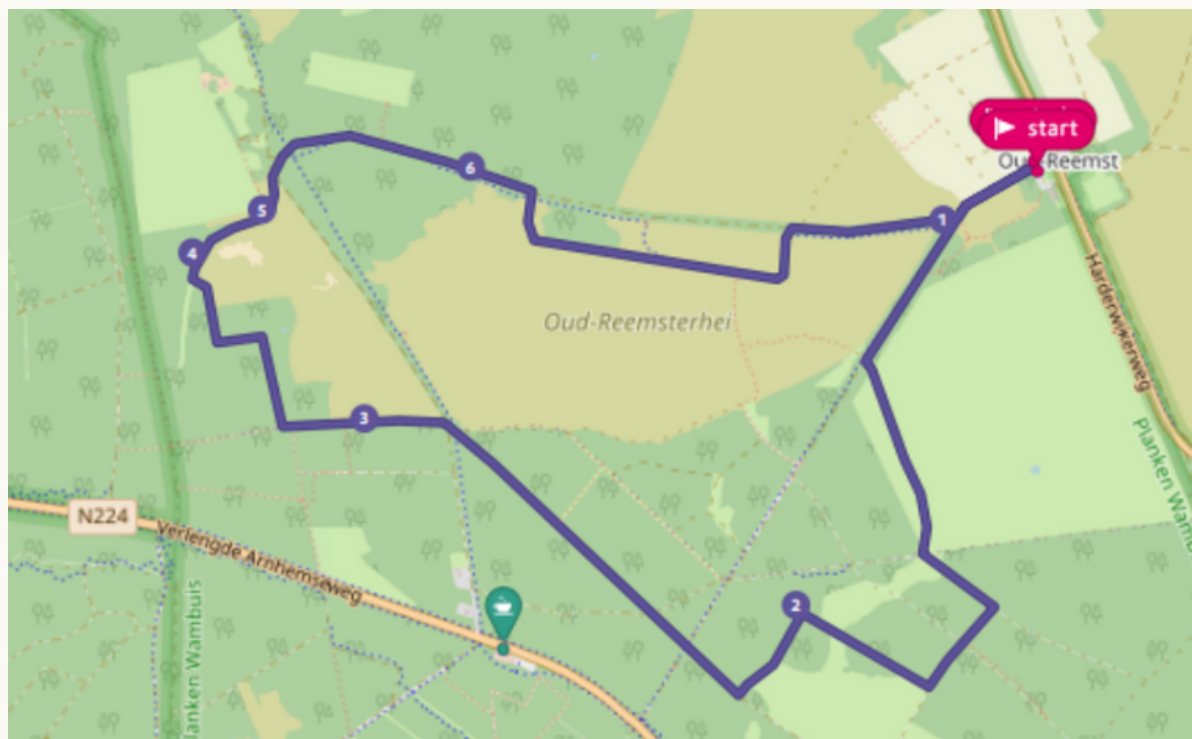

Moeilijkheidsgraad

Gemiddeld

De wandelroute door een *mooi* natuurgebied

Je kunt met het openbaar vervoer het startpunt bereiken. Je reist naar NS station Arnhem Centraal. Daar pak je bus 105 in de richting van Barneveld via Otterlo. Na ongeveer een kwartier stap je uit bij halte Oud Reemst, Oud Reemsterweg. Het startpunt van de route bevindt zich op 150 meter van de bushalte. Je kunt de wandeling tussendoor onderbreken voor een kopje koffie bij Restaurant Planken Wambuis. Het is een klein uitstapje – heen en weer – vanaf de wandelroute. Ga dan vlak voor punt 3 in de routebeschrijving op de kruising links. Je ziet het restaurant aan de overkant van de N224 liggen.

Bekijk de digitale route.

De wandelroute is gemarkeerd met grote stenen voorzien van een gele stip.

Wat kom je onderweg tegen?

1. Jan (1938)

Langs de Oud Reemsterlaan staan meerdere rijen beuken. Deze en veel andere beukenlanen op Planken Wambuis zijn geplant door Jan van Pallandt. Behalve beukenlanen legde de familie van Pallandt ook bossen aan op kale delen van dit gebied. Iets verderop zie je zo'n 50 meter van het pad af aan je linkerhand een uitkijkpunt. Loop er gerust even naar toe, je hebt er een mooi uitzicht over de graasweide voor het wild. Regelmatig kun je hier herten en ander wild 'spotten'.

2. Reeën

Verderop loop je over een voormalige akker die sinds begin jaren 80 niet meer wordt gebruikt. Hierdoor zie je nu een mooi gevarieerd gebied met plaatselijk bosvorming en bijzondere planten zoals wilde marjolein. Je ziet hier zelfs overdag reeën grazen. Een deel van de jonge boompjes wordt door zulke grazers opgegeten. Een ander deel groeit uit tot een volwassen boom. Op de hoek van de akker zie je zo'n boompje. Deze nog jonge beuk heeft door het eindeloze geknabbel aan zijn bladeren en takken bijzonder veel zijtakjes ontwikkeld. De boom ziet er nu uit als een dichte struik. In het midden van de struik, buiten het bereik van de knabbelende dieren, groeit uiteindelijk één tak als stam de lucht in.

3. Heide en grazers

Je komt tijdens deze hardlooproute veel prachtige heide tegen, die in de nazomer paars is. Om heide te houden is veel onderhoud nodig, zoals maaien het verwijderen van jonge boompjes. Ook lopen er veel grazers rond die het woekerende gras eten: New Forest pony's, Spaanse runderen en gedurende 4 maanden een schaapskudde van de Ginkelsche Heide. De schapen laten de heideplanten grotendeels met rust omdat heide pas later in het jaar smakelijke jonge uitlopers krijgt.

4. Het zand stuift niet meer

Het Veluwse zand is een zeer voedselarme bodem waar niet veel planten groeien. Het is vroeger zelfs af en toe een stuifzandgebied geweest. Tegenwoordig groeien hier voornamelijk korstmossen en een beetje struikhei en buntgras. Sommige stukken zijn nog altijd helemaal kaal. De vele stuifduinen die je hier ziet wijzen op het woelige verleden.

5. Nieuw Reemst

Nieuw Reemst is een voormalige landbouwenclave met schaapskooien. De open vlakte die je langs de hardlooproute ziet is een voormalige akker die tot eind jaren tachtig in gebruik was. Vanwege de arme bodem was de opbrengst van dit perceel nooit hoog. Tussen het pad en de akker staat een wal. Deze wal was vroeger begroeid met meidoorns zodat schapen en andere dieren niet de gewassen op de akker gingen eten. Rechts, voor de berken, zie je nog een paar grote meidoorns staan. In de winter zie je vaak klapeksters in deze struiken. Tussen de bomen door zie je de voormalige boerderij liggen. Deze is nu te huur als vakantiewoning.

6. Het Oude Hout

Dit bosgebied heet al sinds de middeleeuwen Het Oude Hout. Oorspronkelijk was het zo'n honderd hectare groot; nu is het ongeveer vijftig. Je herkent de verdwenen bosbodem aan de grote hoeveelheden adelaarsvarens. Het bos was lange tijd in gebruik als eikenhakhoutbos, bedoeld voor de productie van takken. Rond 1900 werd het onrendabel om een eikenhakhoutbos te onderhouden. De beheerders lieten toen van elke eik één mooie tak recht omhoog gaan: zo ontstond dit spaartelgenbos. Door deze geschiedenis zijn de wortelstelsels van de eiken die je hier ziet eeuwen ouder dan de stammen en de kronen van de bomen